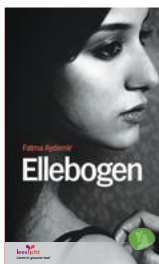

UITGEVERIJ LEZEN VOOR IEDEREEN
/ EENVOUDIG COMMUNICEREN

Leestips voor jou!

Een bundel korte fragmenten uit het
aanbod van de makkelijkste uitgeverij.
Voor jongeren van 12 tot 18.

Leesplezier voor Iedereen!

Oorlogswinter

Jan Terlouw

In de avond zijn er weer veel kennissen. Ze praten rustig met elkaar, terwijl Amerikaanse bommenwerpers overvliegen. Die zijn op weg naar Duitsland. Daar worden veel grote steden iedere nacht gebombardeerd.

‘Vreselijk’, vindt de moeder van Michiel. ‘Zoveel onschuldige mensen die vannacht weer gedood worden.’ Maar de anderen halen hun schouders op. ‘De Duitsers zijn deze oorlog begonnen’, zegt Michiels

vader. ‘Zij hebben onschuldige Nederlanders vermoord met hun bommen op Rotterdam.’

‘Dat is niet de schuld van een klein meisje in Duitsland’, vindt zijn vrouw. ‘Zij heeft straks een bomscherf in haar been en kan nooit meer lopen. Oorlog is vreselijk.’

De anderen zeggen niets terug.

Michiel loopt nog even naar buiten en kijkt naar het huis van de burens. Zou Dirk al binnen zijn?

Ineens komt er een auto aanrijden, die stopt voor Dirks huis. Mannen stappen uit.

Michiel drukt zich tegen de muur, zodat niemand hem kan zien. Bij de burens wordt hard op de deur gebonsd. Iemand schopt zelfs tegen de deur.

‘Aufmachen!’, wordt er geroepen.

De deur gaat open en de Duitsers gaan naar binnen.

Foute boel!

‘Ben je daar, Michiel?’, fluistert iemand. ‘Wat doe je buiten?’

Het is Michiels vader die zijn zoon zoekt. Na acht uur’s avonds mogen er geen mensen meer op straat zijn.

De Duitsers kunnen je dan zo oppakken en meenemen.

‘Er zijn Duitsers bij de burens’, fluistert Michiel terug.

‘Een huiszoeking, denk ik.’

Hertaling: Marian Hoefnagel

Reeks: Leeslicht

Pagina’s: 96

Leesniveaus: A2/B1

ISBN: 978-90-8696-705-6

Prijs: € 15,00

Hoe ik mijn vrijheid kocht

Naar het beroemde boek van Olaudah Equiano

We worden als groep van 33 jonge mensen verkocht.

Onze nieuwe baas is een kleine, dikke man. Zijn lichtbruine gezicht is nat van het zweet. Hij heet Abdullah, maar we moeten hem anders noemen.

‘Abdullah is top-handelaar’, zegt hij tegen ons.

We staan bij elkaar. Met een ijzeren band om onze nek.

‘Abdullah is koning van handelaars. Dus jullie noemen hem Hoogheid.

Dat hoort bij een koning. Begrepen?’

Niemand zegt iets. ‘Abdullah vraagt begrepen!’, roept hij.

De jongen voor mij draait zijn hoofd naar onze nieuwe baas.

‘Begrepen, meester’, mompelt hij.

‘Meester?!’, schreeuwt Abdullah woedend. Hij stapt naar voren en grijpt de ketting die aan de halsband vastzit. Hij sleurt de jongen op zijn knieën. ‘Buig, slaaf! En zeg me wie ik ben!’

‘Abdullah is Hoogheid’, mompelt de jongen. De ijzeren band snijdt in zijn hals. Hij stikt bijna.

Abdullah’s woede verdwijnt net zo snel als hij gekomen is.

‘Goede slaaf’, zegt hij en hij trekt de jongen weer omhoog. Abdullah doet de groene sjaal af die hij om zijn hoofd draagt. Hij haalt de sjaal over zijn natte gezicht. ‘Slaven, luister naar de twee regels van Hoogheid Abdullah.’ Hij doet de sjaal weer om zijn hoofd. Regel één: niet vluchten. Gevluchte slaaf is dode slaaf. Begrepen?’

‘Ja, Hoogheid Abdullah’, zeggen we zacht.

‘Goed. Regel twee: eet genoeg. Witte man wil geen dunne slaaf. Abdullah wil geen dunne slaaf. Dunne slaaf is dode slaaf. Begrepen?’

‘Ja, Hoogheid Abdullah’, zeggen we weer. Ik wil vragen wie de ‘witte man’ is, maar ik ben bang. Bij de jongen voor mij zie ik bloed druppelen. Het komt onder zijn halsband vandaan. Ik denk niet dat Abdullah de aardige baas is die Banita en ik wensen. Ik houd dus mijn mond. Misschien heeft de witte man straks medelijden met ons.

Naverteld door: Ida Schuurman

Reeks: Leeslicht

Pagina's: 90

Leesniveaue: A2/B1

ISBN: 978-90-8696-709-4

Prijs: € 16,50

Hou van me

Evy Danckers

Mijn telefoon blijft maar trillen. Drahim wil weten waar ik ben. Met wie. Wat ik doe. De hele tijd. Zelfs op school. Als ik niet meteen antwoord, wordt hij kwaad. Hij denkt dat ik iets heb met andere jongens. Als ik zeg dat ik geen andere jongens ken, zegt hij dat ik lieg. Er zitten veel jongens op mijn school. Daarom vindt hij het niet leuk dat ik naar school ga. Hij wil dat ik ermee stop en thuisblijf om voor hem te zorgen. Dat mag niet.

Ik moet naar school tot ik achttien.

Bovendien wil ik een diploma halen. Ik wil een beroep leren.

Werken in een verzorgingshuis ofzo.

Ik wil voor mezelf kunnen zorgen.

Als ik uitleg aan Drahim dat ik niet wil worden zoals ma, begrijpt hij me wel. Hij weet wat ma doet. Ik heb het hem verteld. Eerst was hij ontzettend boos. Hij stuurde me weg en zei dat hij me nooit meer wilde zien. Dat ik een hoerenkind ben.

Ik huilde en smeekte hem om niet kwaad te zijn.
Ik zei dat ik er niets aan kon doen. Dat ik een goed
meisje ben. Dat ik maagd was toen ik hem leerde kennen.
Hij zei dat ik achter zijn rug met andere jongens neuk.
Dat doe ik natuurlijk niet.
Ik hou heel veel van Drahim, maar hij is zo jaloers.
Ik weet niet hoe ik hem moet overtuigen van mijn
liefde. Ik doe alles voor hem.
Ik moet zo snel mogelijk teruggaan. Anders is hij woedend.
Ik heb niet veel zin ... Ik ben ongesteld en heb buikpijn.
Drahim vindt het stomvervelend als ik ongesteld ben.
Daar kan ik niets aan doen, maar hij neemt het me toch
kwalijk.

Tekst: Evy Danckers

Pagina's: 104

ISBN: 978-90-8696-697-4

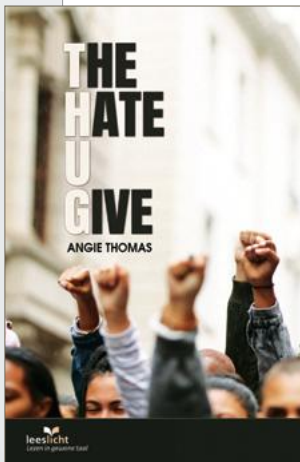
Illustraties: Tamara Lodewijckz

Leesniveaue: A2/B1

Prijs: € 16,50

The Hate U Give

Angie Thomas

Vandaag is de begrafenis van Khalil.

De parkeerplaats van de kerk is vol.

Khalils klasgenoten dragen

T-shirts met zijn foto erop. 'R.I.P.

Khalil' staat erbij.

Ik mag zo'n shirt niet aan van mijn

moeder. T-shirts draag je op straat,

zegt ze. Niet in de kerk.

Voor in de kerk staat een witte kist.

De mensen lopen er langzaam langs.

Wij zijn bijna aan de beurt.

Mijn benen trillen. Ik ben misselijk.

Dan zie ik Khalil liggen. Of beter:

een pop die op hem lijkt. Zijn huid

is donkerder dan normaal. En zijn lippen zijn rozer. Dat is

van de make-up. Khalil zou echt geen make-up op willen.

De echte Khalil had kuiltjes in zijn wangen. Deze pop niet.

Mama huilt. Papa schudt zijn hoofd. Dan gaan we zitten.

Ik kijk naar de bloemen. De priester praat.

Khalils familie huilt. Zijn klasgenoten vertellen verhalen

over Khalil. Verhalen die ik niet ken.

Het koor begint te zingen. Iedereen zingt mee.

De mensen klappen en zwaaien met hun handen.

Ik niet. Khalil is dood. Hij kan niet meer dansen en zingen.
Waar was Jezus eigenlijk toen Khalil werd doodgeschoten?
Dan komt er een vrouw naar voren.

‘Mijn naam is April Ofrah’, zegt ze. ‘Ik ben van Justice For Us.
Wij strijden voor de waarheid. Zojuist heeft de politie iets
bekendgemaakt: de agent wordt niet vervolgd voor de dood
van Khalil.’

Iedereen in de kerk begint te mompelen. Ik begrijp het niet.
Ik heb de politie toch alles verteld?

‘Wij strijden voor gerechtigheid voor Khalil’, gaat mevrouw
Ofrah verder. ‘Na de kerkdienst is er een vreedzame optocht
naar de begraafplaats. We komen ook langs het politiebureau.
We moeten onze stem laten horen!’

De mensen klappen. Mevrouw Ofrah gaat weer zitten.
Ze kijkt mij recht aan en knikt. Ze weet dat ik erbij was.

Hertaling: Jet Doedel

Pagina's: 104

ISBN: 978-90-8696-701-8

Reeks: Leeslicht

Leesniveaue: A2/B1

Prijs: € 15,00

Iedereen krijgt klappen

Khalid Boudou

Noa neemt ook een trekje. Dan geeft Latif de joint aan mij. Ik schud mijn hoofd.

‘Ik neem geen drugs meer’, zeg ik.

‘Kom op, man. Neem een trekje.

Eentje maar’, zegt Latif.

‘Nee, joh.’

‘Hier, pak aan.’

Ik pak de joint toch aan en neem een klein trekje.

En nog een. Ik zuig de rook naar binnen. Dan moet ik heel hard hoesten. En lachen.

We draaien nog een joint. We krijgen de slappe lach om de stomste grappen.

Lachend lopen we door de stad. We gaan Café Nikita binnen om iets te drinken. Het is er niet druk. We lopen naar achteren en gaan aan de bar zitten. We bestellen wat te drinken. Opeens komen drie jongens naast ons zitten. Ze omhelzen Latif. Ze schudden mijn hand.

‘Deze jongens zijn de bazen van mijn team’, vertelt Latif. ‘We gaan onze plek terugwinnen.’

‘Wat bedoel je? Wat voor plek?’, vraag ik.

‘De Bloemenwijk! Het is hier een soort winkelcentrum voor drugs geworden, man.’

Latif slaat met zijn vuist op tafel.

‘Geld, Taha!’, zegt hij. ‘Overal geld! Kijk, nu zitten de Utrechtboys hier. Die Olifant is hun baas. Ik haat de Utrechtboys. Ze hebben de Bloemenwijk van mij afgepakt. Nu neem ik de wijk terug. Wij waren hier eerst. Laten we samen Olifant pakken! Ik heb gehoord over je plannen, Taha. Happy Face, het feest tegen drugs. Doe dat niet, man. Zeg het feest af en kom voor mij werken. Ik geef je duizend euro.’

‘Kom je daarom bij mij langs?’, zeg ik. ‘Je geeft me een joint en geld. En dan denk je dat ik voor jou kom werken?’

Hertaling: Daniëlle Hermans

Pagina's: 78

ISBN: 978-90-8696-593-9

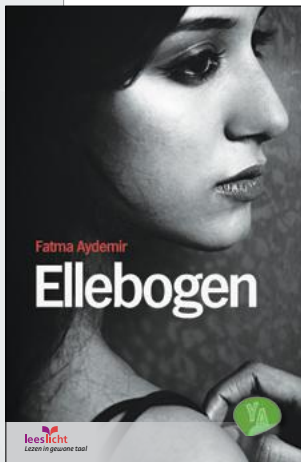
Reeks: Leeslicht

Leesniveaue: A2/B1

Prijs: € 14,50

Ellebogen

Fatma Aydemir

Elma komt uit Bosnië. Haar moeder is geen gelovige moslima en zij is niet bezig met geloofsregels. Een tijd lang wilde Elma net zo zijn als wij. Ze wilde net als haar Turkse vriendinnen zijn die veel dingen niet mogen. Die zich altijd netjes moeten gedragen.

Die alles wat leuk is stiekem moeten doen. Elma stopte toen met het eten van varkensvlees. Ze leerde wat Turkse woorden en begon ons 'zuster' te noemen. Maar dat hield

ze niet lang vol. Nu heeft Elma helemaal geen zin meer om het brave meisje te spelen. Ze wil nu juist zijn als de Turkse jongens. Ze is vaak luidruchtig en brutaal.

Soms kan ze ook zonder reden heel erg boos worden. Toch zijn wij allemaal graag bij haar. Ze heeft ons geleerd hoe je wodka drinkt en ze weet alles over seks. Dat beweert ze in ieder geval. Of ze echt al eens met iemand is geweest, dat weten we niet.

Na het shoppen lopen we op straat. Elma doet Gül na. Dat kan ze heel erg goed. Ik lach me rot. Maar de goede stemming is meteen verdwenen als er twee meisjes langslopen. Ze giebelen wat over Elma. En dat hadden ze beter niet kunnen doen. Elma's gezicht betreft. Oh, nee! Als Elma echt boos wordt, kan het helemaal misgaan. Toch ga ik met haar mee als ze de meisjes achterna loopt. Ik schreeuw net zo hard als Elma. 'Bied je excuses aan, stelletje sletten!' We maken de meisjes zo bang dat ze inderdaad sorry tegen ons zeggen. Voor niets eigenlijk, want ze hebben niets gedaan. Ze willen gewoon dat we weggaan.

Daarna voel ik me goed. Bij Elma kan ik sterk en boos zijn. Als ik alleen ben, ben ik vooral bang. Bang dat Mehmet me niet meer leuk vindt. Bang voor mijn ouders. Bang voor de beveiliging. Bang om te leven.

Hertaling: Joost Kingma

Reeks: Leeslicht

Pagina's: 72

Leesniveaue: A2/B1

ISBN: 978-90-8696-592-2

Prijs: € 15,00

Erebos

Ursula Poznanski

Opeens schiet hem iets te binnen. Voor hij zich kan bedenken, belt hij Emily.

‘Hallo?’

Nick moet even slikken voor hij iets kan zeggen.

‘Emily? Met Nick. Ik, eh, ik wou je wat vragen.’

‘Over het huiswerk?’

‘Nou, nee ... maar ik zag vandaag toevallig dat Rashid jou iets wilde geven’, stottert Nick.

Even is het stil, en dan zegt Emily langzaam: ‘Nou, en?’

‘Nou ja, omdat ... ik zie dat er overal van die pakjes rondgaan. En sommige lui doen de laatste tijd zo raar. En vandaag waren er weer vijf niet op school.’

Gelukkig, hij kan in ieder geval weer gewoon praten.

‘Volgens mij heeft het iets met je-weet-wel te maken. Misschien weet jij er meer van?’

‘Ik heb geen idee wat er in dat pakje zit en ik hoef het niet te weten ook’, zegt Emily.

‘Rashid zei dat hij me iets bijzonders wilde geven. En hij wilde weten of ik een eigen computer heb.’
‘Gaat het dan om een computergame?’, vraagt Nick.
‘Ik weet het echt niet, Nick. Rashid deed idioot geheimzinnig. Ik mocht er ook met niemand over praten.’

Emily klinkt boos.

‘Alsof hij de baas over me kan spelen. Maar ik zeg het nog een keer: dat hele gedoe kan me niets schelen. Sorry, hoor, ik moet nu ophangen. Ik zie je wel weer op school.’

Na dit gesprek voelt Nick zich een stuk beter. Eindelijk heeft hij nu een lijntje met Emily. En hij weet bijna zeker: in dat vierkante pakje zit een verboden game. Zou hij binnenkort ook zo’n pakje krijgen?

Hertaling: Netty van Lookeren Campagne

Pagina's: 96

ISBN: 978-90-8696-593-9

Reeks: Leeslicht

Leesniveau: A2/B1

Prijs: € 15,00

Anne Frank, haar leven

Marian Hoefnagel

Meneer Pfeffer heeft slecht nieuws. Hij vertelt dat iedere avond militaire auto's door de stad rijden. De militairen bellen overal aan en vragen of er Joden wonen. Als dat zo is, moet de hele familie mee. Anders gaan ze weer verder.

Anne schrijft: 'Ik zie in mijn gedachten rijen onschuldige mensen lopen, met huilende kinderen. Steeds maar lopen. Ze worden geslagen door een paar kerels, tot ze haast neervallen. Niemand wordt

gespaard: oude mensen, baby's, zwangere vrouwen, zieken.

Alles, alles gaat mee in de tocht naar de dood.

Ik voel me slecht, omdat ik in een warm bed lig. En mijn liefste vriendinnen zijn ergens buiten neergevallen of neergegooid. Alleen maar omdat ze Joden zijn!

'Maar toch proberen de onderduikers ook aan leuke dingen te denken. Het joodse feest Chanoeka valt in 1942 op 4 december.

De onderduikers steken kaarsjes aan en geven elkaar kleine cadeautjes. En op 5 december vieren ze Sinterklaas. Het is een idee van Bep en Miep.

Zij maken een mooi versierde sinterklaasmand als verrassing. Voor iedereen zit er een klein cadeautje in met een gedicht. Voor de onderduikers is het de eerste keer dat ze Sinterklaas vieren. Anne vindt Sinterklaas veel leuker dan Chanoeka.

Maar dan horen ze weer slechte berichten van buiten. Alle Joden die de Duitse soldaten vinden, worden gevangengenomen. Ze worden in treinen naar concentratiekampen gebracht. 'We denken dat de meesten vermoord worden', schrijft Anne. 'De Engelse radio spreekt over vergassing. Misschien is dat nog wel de snelste manier om dood te gaan.'

Tekst: Marian Hoefnagel

Reeks: Leeslicht

Pagina's: 104

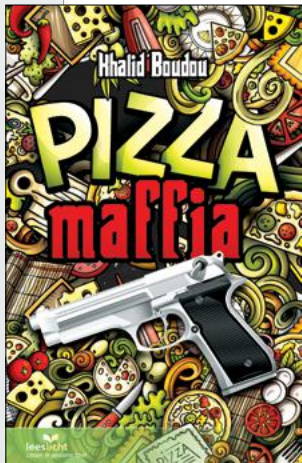
Leesniveaue: A2/B1

ISBN: 978-90-8696-691-2

Prijs: € 15,00

Pizzamaffia

Khalid Boudou

‘Een pizza is geen wioldop! Niet in de doos smijten, maar er zachtjes in leggen. Met liefde!’

Oom Faris is een goede baas.

Het is druk, druk, druk. Pizza hier, pizza daar.

Doos open, doos dicht, hup op de stapel en wegsturen.

‘Robbie! Robbie! Deze met spoed naar de Hendrikskade!’, schreeuw ik.

‘Waar is dat?’

‘Daar waar je moeder woont, nou goed? Schiet op, man!’

Donderdag is echt altijd superdruk. Want pizzeria Novara is in de buurt van een winkelcentrum. Op koopavond moet het personeel van al die winkels tot laat werken. Ze bestellen bijna allemaal pizza bij ons. Ze vreten zich geel aan onze pizza’s.

Maar goed: we hebben dankzij oom Faris dan ook de lekkerste pizza’s.

Donderdag is ook de leukste dag. Want dan is iedereen er.

Oom Faris, Haas, Robbie, Jeffrey en ik.
Op de laatste donderdag dat alles nog goed is,
bakt oom Faris de pizza's.
Dat doet hij bijna altijd.
Mijn neef Haas en kale Robbie bezorgen de pizza's.
Jeffrey, met z'n rare stekelkop, werkt een paar
dagen per week bij ons. Hij doet de kassa. Iedereen
die bij Novara werkt, is tof.
Mijn werk is de telefoon aannemen. En ik maak
kleine gerechten, zoals melanzana: gebakken
aubergines.
'Brahim!,' roept mijn oom. 'Brahim! Heb je die
melanzana al klaar?'
Shit, helemaal vergeten!
'Ja, komt eraan!,' roep ik naar oom Faris.
Dan gaat ook de telefoon nog. Ik neem op.
'Pizzeria Novara, met Brahim.'

Hertaling: Rose Heliczer

Reeks: Leeslicht

Pagina's: 104

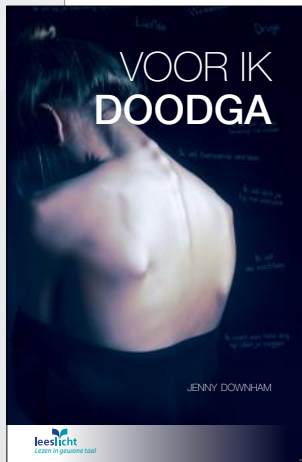
Leesniveaue: A2/B1

ISBN: 978-90-8696-520-5

Prijs: € 14,50

Voor ik doodga

Jenny Downham

Ik ga rechtop zitten en doe het lampje boven mijn bed aan. Op de muur achter me schrijf ik: 'Ik wil een jongen bovenop me voelen.'

Dan ga ik weer liggen en kijk naar de lucht. Die is rood en grijs. Het is zaterdagavond. Papa en mijn broer Cal gaan zo eten bij de tv, met een bord op schoot. Papa is nu worstjes aan het bakken. Ik hoor dat Cal de trap op komt. Hij komt vragen of ik iets wil eten.

'Nee', zeg ik.

'Wat moet ik dan tegen papa zeggen?', vraagt Cal.

'Dat ik een jong olifantje wil', antwoord ik.

Cal lacht. 'Ik zal je missen', zegt hij.

Zoey komt gewoon binnen; ze klopt niet eens.

Ze kijkt me vreemd aan.

'Waar ben jij mee bezig?', vraagt ze.

'Hoezo?'

'Kom je helemaal niet meer beneden?'

'Heeft mijn vader je gebeld?'

'Heb je pijn?'

'Nee.'

Zoey doet haar jas uit. Ze heeft een kort, rood jurkje aan.

'Ga je uit?', vraag ik.

Ze haalt haar schouders op.

'Wat heb je op de muur geschreven?', vraagt ze.

Ze komt dichterbij en leest mijn tekst een paar keer.

'Ik denk dat je vader verwacht dat je een pony wil', zegt ze dan. 'Of een tripje naar Disneyland. Geen seks met een vriendje.'

We lachen. Heel lang en heel hard.

Lachen met Zoey, dat doe ik het liefst. Dat zal ik het meest missen.

En ademen. En praten. En taart. En vissen. Ik hou van vissen.

Hertaling: Marian Hoefnagel

Reeks: Leeslicht

Pagina's: 136, woordenlijst

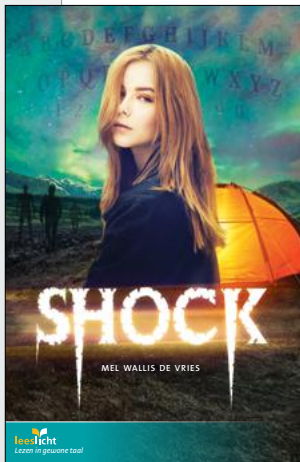
Leesniveaue: A2/B1

ISBN: 978-90-8696-233-4

Prijs: € 13,50

Shock

Mel Wallis de Vries

Bo denkt: wat een vreemd kind is het toch. Ze lijkt wel een vlinder. Mooi in de zon. Maar niet sterk genoeg voor de regen. Lilly is de enige die pillen kreeg na de verdwijning van Emma. Pillen om rustig te worden. Misschien is ze er nooit echt overheen gekomen. Misschien zijn we allemaal ...

‘Proost!’, roept Mabel. ‘Op de vakantie.’

‘Proost’, zeggen de anderen ook.

Bo doet een scheut wodka bij haar cola. Ze neemt een paar flinke slokken. Dan pakt ze een tijdschrift uit haar tas.

‘De horoscoop!’, roept ze. ‘Mijn sterrenbeeld is Leeuw. Hier staat: “Iemand brengt jou het hoofd op hol. Dit wordt een romantische zomer. Je bent hot, Leeuw!” Ja, hoor, dat gaat duidelijk over mij.’

‘Die onzin geloof je toch niet?’, zegt Anouk.

‘Die mensen bij zo’n tijdschrift verzinnen maar wat.’

‘Sorry, ik was even vergeten dat we miss Medium bij ons hebben. Jij bent toch helderziend, net als je moeder? Voorspel jij dan maar eens hoe onze vakantie wordt.’

‘Ja, leuk!’, zegt Mabel.

‘Ik ben geen waarzegster op de kermis’, zegt Anouk.

‘Zoiets gaat niet zomaar vanzelf.’

‘Zeg maar gewoon wat je voelt’, zegt Mabel. ‘Please, please, please.’

‘Oké dan’, zegt Anouk. ‘Stil.’

Ze doet haar ogen dicht.

Dan zegt ze: ‘Er zijn hier dingen. Ze komen dichterbij.’

Anouks ogen gaan open. Ze staart in de verte. Als ze praat, klinkt haar stem vreemd laag. Ze zegt: ‘Ik voel voor Mabel een aura van verliefdheid. Maar ik zie ook paarse strepen. Dat is de kleur van onbegrip.

En soms is het de kleur van de dood.’

Hertaling: Jet Doedel

Pagina's: 112

ISBN: 978-90-8696-276-1

Reeks: Leeslicht

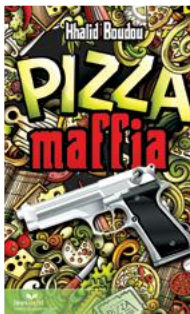
Leesniveaue: A2/B1

Prijs: € 13,50

Kijk ook op onze website voor de webshop

Nederland: www.eenvoudigcommuniceren.nl

België: www.lezenvooriedereen.be

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Postbus 10208 | 1011 KD Amsterdam
Tel.: 0031 20 520 60 70 | E-Mail: info@eenvoudigcommuniceren.nl

 facebook.com/Eenvoudig-Communiceren

 facebook.com/lezenvooriedereen/

 linkedin.com/company/uitgeverij-eenvoudig-communiceren

 twitter.com/Uitgeverij_EC

 youtube.com/eenvoudigcommunicere

 instagram.com/eenvoudigcommuniceren

